

μέγαν ἐν μέσῳ διάδρομον μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ ὑποδουλωθὲν Φάληρον, ἀπωτέρω δὲ ἡ εὐρεία τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου θάλασσα μᾶς φέρει τὸν θαλασσινὸν ἀέρα ἐλεύθερον καὶ ζωτικόν, ἐνῷ ἄνω ὁ γλαυκὸς τῆς Ἀττικῆς μας οὐρανὸς δὲν ἡξίωσε με πόσα λαμπρὰ ἄστρα νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ καὶ μᾶς παρουσιάσῃ καὶ κομήτην ἀκόμα.

Ἐκεῖ δύνασαι νὰ βλέπῃς καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃς χρήματα. Δύνασαι νὰ περιπατῇς, νὰ ὁμιλῇς καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃς χρήματα, δύνασαι νὰ ἀγαπᾷς καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃς χρήματα, καὶ τὸ καλλίτερον, δύνασαι νὰ φάγῃς καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃς χρήματα.

Ἡ λογικὴ. Καὶ με μίαν φράσιν ὅλα αὐτά: *κατεῖε δὲν ὅλ' ἔχεις* νὰ σὲ γάγῃ ἐκεῖ, διότι δὲν ἔχεις χρήματα.

Σπύγξ.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ.

Κινούμεθα . . . κινούμεθα, σημείον ὅτι ζοῦμε,
Ἄπ' τὴν κουδέντα τὴν πολλὴ κουράζεται ἡ γλῶσσα,
Μὲ νῆα εὐχαρίστησι τὴν ὅπερα ἀκούμε,
Καὶ βλέπουμε τοῦ Καζενέβ τὰ θαύματα τὰ τόσα.
Ὁ Καζενέβ! μὰ τί γλυκὺς ταχυδακτυλουργός!
Ὡ! τί καλὰ νὰ ἦταν ἐδῶ πρωθυπουργός.

Τὰ πόδια καὶ τὰ χεῖρια τοῦ τοῦ δένετε καλὰ,
Κε' ἐκεῖνος γράφει καὶ θρονιά χωρὶς καὶ νὰ τὰ λύνῃ,
Σᾶς προσκαλεῖ στὸ πλάγι του, τὰ μάτια σας σφαλᾷ,
Καὶ δίχως νὰ τὸν νοιώσετε γιὰ μιὰ στιγμὴ σᾶς γδύνει.
Τῷ ὄντι ἀνεξήγητο μυστήριον αὐτό,
Τοῦ κάκου τὴν ἐξήγησι τοῦ θαύματος ζητῶ.

Μὰ πῶς, ἀφοῦ εὐρίσκεται πισθάγκωνα δεμένος
Χωρὶς σουρτουκό ἐξαφνα ἔμπορεῖ νὰ μᾶς ἀφήσῃ;
Ἄν τοῦτο ἦν ἀπίστευτο, μὰ ὅτ' ὅν Ρωμηῶν τὸ γένος
Πολὺ συχνά, μοῦ φαίνεται, τὸ ἔχουμ' ἀπαντήσῃ.
Καὶ μάλιστα ἀπὸ καιρὸ πρὸς ἄνεσιν τοῦ βίου
Λαμβάνουμε μαθήματα αὐτοῦ τοῦ μυστηρίου.

Ἄν ὁ ἵπποτης Καζενέβ τὸ φόρεμα σᾶς βγάζῃ,
Ἄλλ' ὅμως με εὐγένεια καὶ πάλι σᾶς τὸ δίνει,
Ἐνῷ ὁ θαυματοποιὸς τοῦ κόσμου σᾶς τ' ἀρπάξει,
Καὶ ἐπειτα χωρὶς αὐτὸ γιὰ πάντα σᾶς ἀφήνει.
Ὁ Καζενέβ σ' εὐχαριστεῖ, μὰ τοῦτος σὲ θυμόνει,
Καὶ τὴν μεγάλη τέχνη τοῦ ἡ γύμνια σου πληρόνει.

Βλέπε μου, σὲ παρακαλῶ, ὦ Καζενέβ ἵπποτα,
Ἐμπορεῖ χωρὶς τρυγύρω μου κανέναν νὰ με βλέπῃ,
Δίχως δουλειά, τρεχάματα καὶ κόπους καὶ ἰδρώτα,
Νὰ ἔλθουν ξένα χρήματα μὲς ὅτ' ἡ δική μου τσέπη;
Μποροῦν νὰ γίνουν τάλληρα ἢ χάλκιναις πεντάραις,
Νὰ γίνουν λίραις ἢ δραχμαῖς, καὶ τὰ λεπτὰ δεκάραις;

Ἄλλ' ὅμως βλέπω πῶς καὶ σὺ δὲ ἔξερες ἀπ' αὐτά,
Γιατὶ ἂν τᾶξερες καὶ σὺ, ἀγαπητὲ ἵπποτα,
Ἐδῶ κε' ἐκεῖ δὲν ἡἄτρεχες ὅτ' ὁ κόσμος γιὰ λεφτὰ,
Καὶ θὰ περνοῦσες βέβαια χρυσὴ ζωὴ καὶ κόττα.
Κε' ἐγὼ ἐξέτασα γι' αὐτὰ μὲς ὅτ' ὁ Ρωμηῶν τὴ χώρα,
Ἄλλὰ κανεὶς δὲν μοῦδειξε κανένα ἕως τώρα.

Souris

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

Τραδιάτα.

Φίλιπτον «Μὴ Χάνεσαι» πρῶτον πάντων μίαν ἐξήγησιν.
Ὅσα ἔγραψε διὰ τὴν *Ainon* ὁ φίλος σου Τενεκὲς, τὰ ἔγραψε ἐννοῶν τὴν πρώτην παράστασιν, μετὰ τὴν ὑψίφωνον Ῥομάνη, καὶ ὅχι τὴν ἐπανάληψιν, γενομένην μετὰ τὴν Κιαραμόντε καὶ μετὰ τὸν νέον ὑψίφωνον, ἐπανάληψιν ἐξαγνίσαν τὴν Αἰνὸν ἀπὸ τοῦ πρώτου ρύπου. Σὺ, ὅχι μόνον ἐδημοσίευσες αὐτὴν ἀργά, ἀλλ' οὐδ' εἰς ἐκεῖνο, οὐδ' εἰς τὸ κατόπιν φύλλον, ἐσημείωσες τι περὶ τῆς βραδύτητος.

Ἐξαγόμενον: Ἐγείνα μασκαράς χωρὶς νὰ θέλω καὶ σήμερον ἀναγκάζομαι νὰ κάμω αὐτὴν τὴν *amende honorable*.

— Βρῆσαι;
— Ποῦ;
— Βίς τὸ θέατρον.
— Βίς τὸν Καζενέβ, μετὰ τὰς δυσνοήτους ἐπιστήμας;
Μὰ δὲν τὰς ἀκούομεν καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον;
— Ὅχι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, εἶνε *Τραδιάτα* μετὰ τὴν νέαν *πρίμα*.

— Ἀίντε λοιπὸν, ἄς πᾶμε *πρίμα*!

Καὶ μετὰ τὸν ροῦν τοῦ πλήθους, προσκρούων καὶ παραπαίων ἔφθασα συρόμενος μέχρι τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἤκουσα τὴν *Τραδιάταν*, μελοδράμα εἰς 1200 βήματα, 4 πράξεις καὶ πολλὰς εἰσπράξεις.

Μοὶ ἐφάνη ὀλίγον χλωρωτικὴ, ὀλίγον ἀδύνατος, ὀλίγον παράφρωνος, ἀλλ' εἰς τὸ σύνολον μᾶλλον καλὴ παρά κακὴ, ἔχουν *περάσιμος*. Περνοῦν τόσα καὶ τόσα πράγματα! Περνοῦν αἱ ἄμαζαι ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀστυνομίας, περνοῦν τὰ τούρκικα νομίσματα, περνοῦν αἱ ξυλογραφαὶ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Ἐν μόνον δυστυχῶς δὲν περᾷ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον! Ἡ ὑπογραφή μου εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν!

Διέπρεψεν ἰδίως, ὡς συνήθως, ὁ ὑψίφωνος, ὁ καλὸς Passetti, τὸν ὁποῖον ἐπανηκούσαμεν μὲ εὐχαρίστησιν, διότι εἶνε τὸ ἀριστον τῶν προσώπων τοῦ θιάσου. Ὁ βαρύτονος κ. Φορρασιέρος, ἄρχισε καλὰ, ἀλλὰ κατὰ τὸ σύστημά του ἔπειτα ἔγινε γκαρίτονος, καὶ τὸ περιπαθεὶς du o τῆς 6' πράξεως, παρῆλθεν ἄχαρι, ψυχρὸν, ἀπαρτῆρητον, καθὼς ἐπίσης ἔψαλλε βεβιασμένον καὶ μὲ καιρὸν passo doppio τὸ ὠραῖον μέλος

Di Provenza il mare, il sol.

Ἡ νέα πρίμα Καππάνο κατὰ νέον τρόπον ὅλως διόλου ἄδει. Ἐχει φωνὴν ἀκμαίαν, fraiche, ἀλλὰ δυστυχῶς τρομώδη ὡς βέλασμα, καὶ ἄχρουν, ὡς τι ὑπουργεῖον Βάλβη. Κάθε τόνος αὐτῆς ἔμπορεῖ νὰ ᾔηνε do ὡς ἔμπορεῖ νὰ ᾔηνε sol. Ἐπειτα ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἡ ἀνευ γένους, νομίζει ὅτι ἐξέρχεται ἐκ τῶν μυλτῆρων, ἐκ τῆς γλώσσης, τὸ πολὺ ἐκ τοῦ οἰσοφάγου, ἀλλ' ὅχι πλέον. Κρίμα, διότι ἄλλως, θὰ ᾔητο πολὺ καλὴ, ἐπεὶ δὲ ἔδειξε εἰς πολλὰ μέρη τέχνην καὶ ἱκανότητα.

Ὅ,τι ὅμως μᾶς ἐξέπληξε ἦσαν αἱ κινήσεις τῆς γυναικὸς αὐτῆς. Διαρκούσης τῆς παραστάσεως ἔκαμεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τόσα βήματα ὅσα τοῦλάχιστον χρειάζεται νὰ κάμῃ τις ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς Πάτησια. Δὲν ἐννοεῖ νὰ σταθῇ ποτὲ ἡ-συχος· ὁμοιάζει πρὸς ἀεικίνητον. Ἐρχεται τὴν πρώτην φορὰν καὶ κάμνει 40 βήματα· ἔπειτα κάμνει ἄλλα 15. Ὅτε τῇ λέγει ὁ ὑψίφωνος τὸ «Un di felice», ἐκείνη ἀπαντᾷ μὲ 73 βήματα· ὅταν μένει μόνη, κάμνει καμμίαν ἑκατοστὺν. Καὶ οὕτω ἐξακολουθεῖ τῆς pirouettes καὶ τοὺς βηματισμοὺς καὶ εἰς τὴν δευτέραν καὶ εἰς τὴν τρίτην. Εἰς τὴν τετάρτην, κατὰκοιτος ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ Ἀτμοπλοίου — ἐπεὶ δὲ φαίνεται ἡ σκηνὴ λαμβάνει χώραν εἰς τὸ ταξεῖδι — δὲν περιπατεῖ, κατ' ἀπαγόρευσιν τῶν ἱατρῶν.

Τὸ δύσκολον ἀκροβατικὸν πείραμα τῆς καρέκλας εἰς τὴν 4ην πρᾶξιν ἐπέτυχεν ἱκανῶς. Ἐνῶ δ' χορὸς ἐξω ἄδει ὀργιάζων ἄγων τὴν πομπὴν τοῦ boeuf gras, ἐκείνη ἐκτελεῖ δυσκολώτατον παιγνίδιον ἰσορροπίας μὲ τὴν καρέκλαν. Ἀντιπολίτευσις τοῦ Καζενέβ.

Ἐπὶ τέλους, μὲ ὅλα αὐτὰ, εἶνε καλὴ ἡ Τραβιάτα τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ θὰ τὴν ἀκούσωμεν πάλιν εὐχαρίστως. Ὅχι ὅμως πολλὰς φορὰς, ἂ, ὅχι!

* *

Entre-actes. Αὐτὰ ἦσαν τὰ σπουδαιότερα μέρη τοῦ θεάματος. Ἡ Κισραμόντη, ἡ ἄλλη πρίμα, ἡ ξανθὴ, ἡ ἐπίχαρις, ἡ αἰθερία Μαργαρίτα, Λουκία, Λίνδα, παρίστατο εἰς τὸ θέαμα, καθημένη εἰς ἓν τῶν θρανίων τῆς πρώτης σειρᾶς. Ἀμα ἐνόησαν τοῦτο οἱ Νάρκισσοι καὶ ἐρωτοθῆραι, ἤρχισαν συνωστίζοντες καὶ συναγελαζόμενοι πέραν τοῦ θρανίου. Μετ' ὀλίγον ἦτο τακτικὴ πολιορκία. Διπλωμάται, ξένοι, στρατιωτικοί, ναυτικοί, δημοσιογράφοι, τηλεγραφεῖται, ἔμποροι ἐκύκλουν αὐτήν, πλῆθος ποικίλον καὶ ἀνόμοιον τὸν τύπον, τὸ εἶδος, τὸ ἐπάγγελμα, τὸ βαλάντιον. Ἡ αὐρὰ τοῦ Μάτου, ἐν πλήρει Ἰουλίῳ ἐκ τῶν ἀχυροτρόφων πεδίων τῆς Ἀρκαδίας πνέουσα, ἐξανάπτει καὶ φλογίζει τὴν ἡμερέσσαν ψυχὴν των. Ἐκαστος τούτων προσπαθεῖ διὰ μορφασμάτων, διὰ μειδιαμάτων, διὰ βλεμμάτων φλογερῶν νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν· ἄλλος χαριεντίζεται, ἄλλος ριψοκινδυνεύει δύο τρία ἐπιφωνήματα ὅπως εἰ δυνατόν ἀρχίσῃ συνομιλίαν. Ἐρωτομανῇ τινὰ γερόντια γρυλλίζουσιν ἐπὶ τῇ μανιῳδαί ἐπιθέσει. Εἰς φίλος μου τηλεγραφητῆς ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ὀλόκληρον ἡλεκτρικὴν συστοιχίαν καὶ προσπαθεῖ νὰ μεταβι-

βάσῃ τὸ ρεῦμα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ νὰ τὴν πυρπολήσῃ. Ἀλλ' ἡ θεὰ ἐκείνη δὲν κινεῖται· προσδίδει ὅλως καὶ κανένα, ἀπαντᾷ διὰ μονοσυλλάβων, ὥς ὅτου οἱ πολιορκηταὶ βαρυνθέντες λύουσι τὴν πολιορκίαν.

Ἐγὼ δὲν ἐτόλμησα νὰ σιμώσω. Ὁ καθρέπτης, ὃν εἶχον συμβουλευθῇ πρὶ ὀλίγου, μοὶ εἶχεν εἶπει ρητῶς ὅτι τὰ κεφάλαια τῆς καλλονῆς μου ἠύρισκαντο εἰς ὑπερβολικὴν ὑποτίμησιν. Ἦμην ἀξύριστος ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν. Περὶ τὸν λαιμόν μου εἶχεν ἐκραγῇ ἐπανάστασις. Τὸ φάκοι μου φιλονεικῆσαν μετὰ τοῦ ὑποκαμίσου εἶχεν ἀνασυρθῇ μέχρι τῶν ὠτων, καὶ μὲ τὸν λαιμοδέτην ἐσφιγμένον περὶ τὸν λαιμόν ὡς βρόχον, ἐφαινόμην κύων δραπέτης ἐκ τοῦ κάρου τοῦ μπόγια. Ἔστιν λοιπὸν μακρόθεν θεώμενος τὰ γινόμενα, ὡς αἱ γυναῖκες τῆς Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὴν σταύρωσιν, ὡς ὁ κ. Καραπαυλος ἀπὸ τῆς ἐξουσίας, ὡς τὰ κυνάρια ἅτινα μακρόθεν ἰστάμενα βλέπουσι τὰ μανδράσκυλα....

Σιώπα βωμολόχε!

Τενεκές.

ΦΩΤΙΑ.

Σὺν ἴδανι καὶ τῶν Φιλίππ ἀκόμη τὰ φυσέκια

Πῶς τῶν Βωμῶν ἡ λεβεντιὰ

Καὶ πάλι κούφια θὰ κρατῇ 'στὸ χέρι τὰ τουφέκια,

Ἐπῆραν μόνα τῶν φωτιᾶ.

Souris

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

Ἀκρον ὥρον ἀφαιρέσεως. — Ὁ βασιλεὺς τῶν ἀφρημένων Ν. συνείθιζε τὸ ἐσπέρας ἐπανερχόμενος εἰς τὸ ὄματιόν του νὰ καπνίσῃ, ἔπειτα νὰ ῥίπτῃ τὸ σιγάρον ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ νὰ κατακλίνηται. Μίαν ἐσπέραν, ὑπὲρ τὸ δέον ἀφρημένος, ἀφου ἐκάπνισεν, ἔθηκε τὸ σιγάρον εἰς τὴν κλίνην καὶ . . . ἐρρίφθη αὐτὸς ἀπὸ τὸ παράθυρον!

*

*

Ἐκ τοῦ Τηλεγράφου.

«Μετὰ λύπης ἀναγγέλλομεν ὅτι ὁ χρηστὸς πολίτης καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως Σπυρίδων Ῥώμας ἐπέθανε χθὲς κατὰ τὴν 5 μ. μ. ἐκ θανατηφόρου ἐκπληξέως».

Οἱ ἀναγνώσται τοῦ Τηλεγράφου κατελήφθησαν ὑπὸ ἐκπληξέως . . . εὐτυχῶς ὅχι θανατηφόρου.

*

*

Δείγμα μεταφράσεως ἐκ τοῦ θεατρικοῦ προγράμματος τοῦ θεάτρου τῶν «Μουσῶν».

«Ἀπόψε κτλ. παρασταθήσεται τὸ μελοδραμάτιον

La rose de St. Flour

ἢτοι Ῥὲ ῥόδον τῆς Ἀγίας Ἀνθοπόλεως!

Δυστυχῶς τὸ τυπογραφεῖόν μας δὲν ἔχει τόσα θαυμαστικὰ